

fejl. Alene dette vilde være tilstrækkelig Grund til at modsætte sig dette. Men jeg vil ogsaa sige, at det har forundret mig noget, at Danmarks Lærerforening har fremsat dette Forslag. Den plejer ellers at handle saa ualmindelig forstandigt, med Omsigt og Indsigt til alle Sider. Lige saa naturligt det er, at man hører dens Udtalelser om, hvad den anser for ønskeligt med Hensyn til de forskellige Gagesatser paa de forskellige Steder, lige saa lidt naturligt er det, naar den vil henvise til, hvor Byrderne skulle lægges, thi det maa blive Lovgivningens Sag at finde, hvad der er gennemførligt paa dette Omraade, og hvorledes Fordelingen rettest bør være. Denne Bemærkning vil jeg gerne have sagt, idet jeg i øvrigt paa alle Punkter nu som før er en Beundrer og Anerkender af det fortræffelige Arbejde, der udføres fra Danmarks Lærerforenings Side saavel for Skolens Fremskridt som Helhed som navnlig ogsaa, hvad angaar Varetagelsen af dens Medlemmers Interesser.

Vender jeg mig nu til Lovforslagets enkelte Paragraffer, har jeg naturligvis nogle Bemærkninger at gøre, men jeg vil allerførst sige, at der bliver det igen, som jeg nævnte straks, Hovedhensynet til, hvad der er gennemførligt, som man maa lægge til Grund, og da særlig, naar man tænker paa de Forhold, under hvilke Lovforslaget er fremkommet. Det var jo ud fra en almindelig Følelse fra alle Sider af, at der trængtes til en Reform af forholdsvis betydelig Rækkevidde paa dette Omraade, at i det mindste jeg for mit Vedkommende i Fjor gik med til at stille et Forslag i dette høje Ting om Dyrtdstillæg, ikke fordi jeg, naar det største, det ledende Parti her i Salen modsatte sig det, ventede at kunne faa det gennemført, men for derved at faa Tilsagn om en snarlig Gennemførelse af et Lovforslag paa dette Omraade. Da dette kom, følte jeg mig for mit Vedkommende tilfredsstillet, og jeg kan sige om dette Lovforslags Fremsættelse, hvad jeg sagde om den anden store Lønningsreforms Fremsættelse, at det Løfte, der blev givet, er blevet opfyldt prompte, saa hurtigt, som det kunde ske.

Jeg vil gerne straks fremhæve en Sætning, som er fremsat i de Motiver, som ledsage Danmarks Lærerforenings Forslag, nemlig den, at en Lønforbedring var absolut nødvendig, naar der ikke skulde indtræde en for Skolens Drift og Udvikling skæbnesvanger Mangel paa Lærerkrafter. Ministeriet har i sine Motiver sluttet sig dertil og gjort denne Udtalelse til sin.

Det forekommer mig, at dette er en saa alvorlig Paamindelse for alle, der have videregaaende Ønsker, saavel for Lærerne, der ønske deres Kaar forbedrede, hvor de mene, der ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn til dem, som for Lovgivningsmagten, et alvorligt Memento om, at denne Gang maa man søge at naa til Enighed og faa Lovforslaget gennemført.

Forslaget afviger jo ikke i nogen væsentlig Grad for Lønningsstatsernes Vedkommende fra, hvad der er opstillet af Lærerforeningens Bestyrelse, nærmest kun for de to Hovedreglers Vedkommende, nemlig med Hensyn til, hvor Byrderne skulle ligge, hvorledes de skulle fordeles mellem Stat og Kommune samt med Hensyn til Anciennetetsberegningen.

For Lærerinderne betyder dette Lovforslag et ganske overordentlig stort Fremskridt; men skønt de ved denne Lejlighed ere naaede lige saa vidt, som man, efter hvad det ærede Medlem, der nu sidst talte, sagde, at man var naaet noget Sted i Udlandet, nemlig til, at de begynde med samme Grundløn som Lærerne, saa er det mig dog ikke ubekendt, at dette ikke absolut, ja maaske endogsaa langt fra tilfredsstiller den rigtig kraftige Kvindebevægelses Krav. Jeg maa dog tilstaa, at ihorvel jeg kan slutte mig til dette, at de begynde med den samme Grundløn og slutte med Totrediedelen af Lærernes Slutningsløn, saa maa jeg dog sige, at de ogsaa derved have naaet saa meget, som der overhovedet med Billighed kan forlanges. Thi det Hovedhensyn, som har gjort sig gældende fra Regeringens Side ved dette Lovforslags Fremsættelse, er jo det, at man maatte gaa ud fra, at det var Mændene, der skulle være Forsørgere ogsaa i Fremtiden, som de dog formentlig hovedsagelig have været det i Fortiden, og derfor maatte deres Alderstillæg være større. Jeg vil ved denne Lejlighed udtale, at med al Sympati for Lærerinderne og den fri Kvindebevægelses Ønsker i det hele taget ønsker og haaber jeg ikke, saa lidt som jeg agter selv at være medvirkende dertil, at dette Forhold skal forandres eller komplet forrykkes til det diametralt modsatte, saaledes at det skal være Kvinderne, som skulle blive de forsørgende i Fremtiden i Stedet for Mændene. Jeg tror ikke, dette vilde være sundt, rigtigt og heldigt for Slægten af den ganske simple Grund, at skulde Kvinderne blive det, og skulde de altsaa paatage sig hele det offentlige Arbejde i enhver Branche, for at holde Hjemmet oppe og ernære Familien, saa bliver Resultatet ganske sim-